

XV.

Betænkning

over

Forslag til Lov angaaende yderligere Foranstaltninger mod Indførelse af asiatiske Kolera.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 20de Januar 1893.)

Ligesom Udvalget erkender, at Forholdene i de sidste Dage af August Maaned f. N. vare af en saadan Beskaffenhed, at der var al Grund for Regeringen til at forandlelige udstedt en foreløbig Lov til Supplerings af de i Lovene af 2den Juli 1880 og 30te Marts 1885 givne Bestemmelser til Forebyggelse af den asiatiske Koleras Indtrængen i Riget, saaledes kan Udvalget i det væsentlige tiltræde det foreliggende Lovforslag. Da vor Lovgivning, efter som Værn mod den nævnte Sygdom at have affkaffet Karantæne for Skibe, ved Lov af 30te Marts 1885 har genoptaget denne Foranstaltning, og da de efter Lovens Udstedelse indvundne Erfaringer ikke godtgøre, at Paahydelsen af Karantæne skulde være et uvirksomt Midde til at fri Landet for Kolerasmitte, vilde det være ubetimeligt atter at ophæve Lovens Karantænebestemmelser. Men skulle disse fremdeles under den stærke Udvikling af Befordringsmidlerne og den dermed forbundne Sæthed i saavel landværts som søværts at komme ind i Riget gøre den tilstgtede Nytte, kan man ikke bibeholde den hidtidige Afgang til, ogsaa naar der mod Kolera anordnes Karantæne for Skibe, under alle Forhold fra Udlandet at overstride Landgrænsen, uden at der efter Omstændighederne kan træffes præventive Foranstaltninger mod Sygdommens Indtrængen over samme. Saa længe de Steder, hvor Sygdommen hersker, ere langt

fjernede fra Landet, kan det meget vel være formaalstjenligt at anordne Karantæne overfor Skibsfarten samtids med, at Færdselen over Landgrænsen er fuldstændig fri. Under en Koleraepidemi i Nærheden af Riget, særlig i Nordtyskland, vil derimod saadan Karantæne være langt mindre betryggende, naar der ikke anvendes tilsvarende Foranstaltninger paa Landgrænsen. Fra dette Synspunkt bør de i Lovforslagets § 1 indeholdte Bestemmelser om Forbud mod Persontrafik over Landgrænsen og Anordning af Karantæne ved samme bedømmes. Hvad angaar Karantæneforholdsregler, maa Udvalget fraraade, at der gives Bestemmelser om saadanne. Foruden at Anordning af Karantæne (derunder Sagttagelseskarantæne) i det væsentlige faktisk vil virke lige saa hæmmende paa Persontrafikken, som naar denne helt forbydes, vil dens Sværkættelse være betinget af Anlæget af en kostbar Anstalt, for hvilken der dog kun sjældent vil være Anvendelse, og som, saafremt de videnskabelige Forskninger maatte føre til det Resultat, at man definitivt bør give Slip paa Karantæne som et Midde mod Koleraens Fremtrængen, vilde ligge unyttig hen. Først naar Videnskaben endelig maatte komme til den modsatte Slutning, bør man stride til et saadant Anlæg. Udvalget formener derfor, at den i Paragraffens Slutning optagne Sætning om Karantæneforholdsregler ved Landgrænsen bør udgaa.